

Waar zijn de Friezen in vredesnaam mee bezig

Doodzonde
NOORDERBREEDTE

Windmolens langs de waddenkust

Het kustgebied van Friesland en Groningen is een uniek gebied, een combinatie van natuur- en cultuurlandschappen, dat zijn weerga niet kent. Dit bezit geeft zorgen, althans voor sommigen onder ons. De discussie over de plaatsing van windmolens op en langs de kust in het vorige nummer van Noorderbreedte was dan ook aanleiding voor velen om de rubriek 'Doodzonde' te verzoeken aandacht aan deze problematiek te schenken.

Industrialisatie van de Waddenzee

Het korte termijn-denken van de regionale politiek drijft andermaal tot wanhoop. Het waanzinnige Friese plan voor de massale plaatsing van windmolens op en aan de

kust wekt landelijk verbijstering. Waar zijn die Friezen in vredesnaam mee bezig! Hoe kunnen zij er serieus over denken om het agrarisch-rurale landschap, dat de waddenkust is, vol te zetten met industriële objecten, wat windmolens natuurlijk zijn. Deze vorm van verstedelijking is wel erg indringend en past absoluut niet in zo'n oud cultuurlandschap. De schaal die men hanteert is veel te groot. Toegegeven, in nieuwe gebieden als de Noordoostpolder passen de windmolens best; het kan zelfs mooi zijn. Maar bij oude boerderijen, aan de rand van wierden, in het kleinschalige klei-landschap en op de dijken, zijn de gigantische zuilen met hun enorme wieken en het bijbehorende lawaai opdringerig en in het

oog springend. Niks nostalgie of inpassing van het landschap

Een moderne windmolen is gewoon een industrieel object. Gek genoeg wordt zelfs de milieubeweging gespleten door de discussie over de plaatsing van windmolens. Vooral het argument van de milieuvriendelijkheid is bepalend. Bij nader onderzoek blijkt echter dat de bijdrage op het totaal minimaal is, terwijl de schade al snel oploopt. Ook het aspect van de 'nostalgische' beleving van het fenomeen windmolen is misplaatst. Oude windmolens pasten, hoewel ook toentertijd industrieel en high-tech, in de schaal van het landschap. Zij waren gebouwd van natuur-

lijke materialen. De moderne molens daarentegen zijn grootschalig en gebouwd van synthetische materialen, kunststoffen en metalen, volledig geautomatiseerd, groot en lawaaiërig. Niks nostalgie of inpassing in het landschap. En wie wil weten hoe lelijk het is moet maar eens gaan kijken bij onze oosterburen: daar is de puinhoop compleet!

Politiek wil ordinair scores

En het resultaat. De horizon van een van de belangrijkste natuurgebieden van Europa wordt volgebouwd met industriële

objecten. De belevingswaarde daalt tot nul. De Waddenzee is beroemd om zijn visuele uitstraling; deze ruimte wordt nu opgevuld. Dit natuurgebied wordt straks omringd door een gordel van zichtbare high-tech. In vergelijking hiermee stellen de boortorens niets meer voor. En dan de dijk: die wordt gewoon weggegeven. Alleen al door het lawaai van die wentelende wieken verliest de dijk helemaal zijn recreatieve waarde. Ten slotte zal ook het achterliggende waardevolle cultuurgebied aan aantrekkelijkheid inboeten. De redactie van Noorderbreedte geeft in bijgaande

illustratie alvast een blik op de toekomst. Dit alles geeft natuurlijk een negatief imago. Toeristen en recreanten zullen wegblijven, woon- en leefgenot worden sterk aangetast en dat gaat natuurlijk geld kosten (meestal een sterk argument voor bestuurders). Onze bestuurders gedragen zich kortzichtig: even snel scoren omdat het politiek goed ligt. Maar de gewone burger vraagt zich af waar die lieden toch in vredesnaam mee bezig zijn. Dit is werkelijk doodzonde!NB

Redactie Noorderbreedte (WF)

